

mitá zmateční stížnost, že stěžovatel jest již po 20 let místním jednatelem odboru Pošumavské jednoty, že podle vysvědčení obecního úřadu »má pověst dobrou, ale při více pivech má více řeči, která nemá smyslu«, a že jeho závadné výroky byly pronášeny nesouvisle. Kdyby i tato námitka vzhledem k tomu, že tyto okolnosti podle zodpovídání se obžalovaného a podle výsledků řízení vyšly na jevo při hlavním přelíčení, byla pojímána jako výtká neúplnosti, netýká se okolností rozhodných, a není tudíž s hlediska zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. odůvodněná. Činnost v národních obranných spolcích ještě nevyklučuje, by dotyčná osoba, podnícená nějakou pohnutkou, byť i soudem nezjištěnou, nehanobila surově vlastní svůj národ a stát, najmě, je-li její soudnost do té míry pod vlivem napilosti, že vnitřní představy, které za normálních poměrů určují její myšlení a jednání, ustupují do pozadí, jsouce zatlačeny primitivnějšími myšlenkovými pochody a způsobem cítění, při nichž případná okamžitá zloba, nenávisť, urážlivost nebo jiné hnutí mysli ovládnou celkový duševní život a též jeho vyjadřování. Při nadávkách, které již o sobě jsou způsobilé býti hanobením ve smyslu § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep., není podstatnou náležitostí jejich souvislost, a mohou naplniti skutkovou podstatu dotyčného trestného činu, i když jsou pronášeny jednotlivě, zdánlivě bez zevní příčiny a vnitřně nesouviselí. Tvrdí-li zmateční stížnost při této námitce, že domnělé výroky stěžovatelovy neměly ani žádného smyslu, popírá vlastně způsobem, který po zákonu neodpovídá přípustnému provádění zmateční stížnosti, rozsudkové skutkové zjištění, že nadávky obžalovaného měly určitý smysl a jaký, že totiž byl jimi surovým a štvavým způsobem hanoben československý národ a republika.

Odvolání obžalovaného není odůvodněno. Stačí poukázati na správné důvody prvního soudu, jenž správně uvažoval okolnosti přitěžující a polehčující a podle nich vyměřil trest přiměřeně. Podotýká se ještě, že v zákonech popřevratových nelze užití mimořádného zmírňovacího práva tou měrou, jak se to stalo při sazách starého trestního zákona, které byly mnohdy nepřiměřeně vysoké, což neplatí u řečených novodobých zákonů.

Čís. 4190.

Jde o zpronevěru v úřadě (§ 181 tr. zák.), ponechal-li si poštovní posel peníze, dané mu se složenkou a s příkazem, by je odevzdal na poštovním úřadě.

Nezáleží na tom, zda byl oprávněn peníze přijmouti, stačí, že strana toto oprávnění předpokládala.

(Rozh. ze dne 3. června 1931, Zm I 42/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 23. prosince 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a), 9 b), 10 § 281 tr. ř. Po stránce formální provádí z uplatňovaných zmatků čís. 5 § 281 tr. ř. jen výtku nedostatku důvodů pro výrok, že obžalovanému byly peníze svěřeny jako veřejnému úředníku. Výtka neobstojí, an soud odůvodňuje dotyčný výrok zjištěním, že František K. svěřil obžalovanému 2050 Kč se složenkou s příkazem, by to i ono odevzdal na poštovním úřadě ve S. P., jako poštovnímu poslovi, nikoliv jako osobě soukromé. Z tohoto zjištění vyplývá, že peníze byly obžalovanému svěřeny jako orgánu poštovního úřadu, tedy z důvodu jeho veřejného úřadu. S hlediska § 181 tr. zák. nesejde ani na tom, jak mylně má za to zmateční stížnost, zda byl obžalovaný oprávněn peníze převzít čili nic, ano za řízení nebylo ani tvrzeno, že snad svěřiteli bylo známo, že by poštovní posel k tomu oprávněn nebyl (srov. rozh. sb. n. s. čís. 1835, 1748). Budiž dodáno, že ze svědeckého seznání poštmistra Š-a, že obžalovaný neměl ve svém archu zapsanou přijatou částku, ačkoli měl složenku a úhradu dostal, a že odesílateli nevystavil stvrzenku, ačkoli byl k tomu služebně povinen — vyplývá logický závěr, že obžalovaný byl nejen oprávněn, nýbrž i povinen zásilku přijati a podle svých služebních povinností vyříditi, t. j. odevzdati na poštovním úřadě k dopravě a doručiti odesílateli stvrzenku. Neobstojí proto ani věcná námitka uplatňovaná s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř., že nešlo o úřední výkon přejímání peněz za účelem jejich odevzdání poštovnímu úřadu (správně o svěřených peněz z důvodu veřejného úřadu), a není po zákonu provedena další námitka podle čís. 10 § 281 tr. ř., pokud zmateční stížnost dovozuje, že jde o obecnou zpronevěru podle § 183 tr. zák., nikoliv zpronevěru v úřadě podle § 181 tr. zák. proto, že prý obžalovaný převzal svěřené peníze jen z laskavosti, nikoliv z úřední povinnosti, poněvadž rozsudek nic takového nezjistil. Proti zákonu je provedena i další námitka podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že není zjištěna trestná činnost, odpovídající pojmu zadržení ve smyslu § 181 tr. zák., — t. j. takové chování pachatelovo, jímž projevuje rozhodnutí svěřenou věc oprávněnému vůbec nevydati a stav, jímž odňal věc dispozici oprávněného, učiniti trvalým, — an prý obžalovaný peníze sice ihned neodeslal, ale chtěl tak učiniti později, poněvadž zmateční stížnost nedbá tu rozhodného skutkového zjištění soudu, že obžalovaný použil svěřených peněz, jež měl podle své úřední povinnosti ihned odvésti, pro sebe, tedy že si je přivlastnil, ačkoliv byl povinen je odvésti ihned po návratu k poštovnímu úřadu, týž den, kdy je převzal, totiž 26. června 1930, čímž se právě dopustil zpronevěry.

Čís. 4191.

Ustanovení § 248 tr. ř., že dosud nevyslechnutý svědek nemá být přítomen při průvodním řízení při hlavním přelíčení, nevztahuje se na toho, ohledně něhož se soud ještě neusnesl, že bude jako svědek slyšen.

(Rozh. ze dne 5. června 1931, Zm II 232/30.)